

[Hvert Petersen.]

er ikke uenig med ham — at han er ikke revolutionær, offentligt undsiger et af socialdemokratiet indgået forlig? Jeg tillader mig at citere fra Aktuelt tirsdag den 17. august, altså i dag, hvor hr. Thomas Nielsen siger — og jeg går ud fra, at det er korrekt refereret, det er hans eget blad:

„De frie forhandlinger er i realiteten skrinlagt, og det kan vi ikke gå ind for.“

Thomas Nielsen fastslår også, at LO ikke kan godtage indgreb i dyrtidsreguleringen. „Ved den politiske situation, vi har, føler vi os ikke sikre på, at man ikke efterhånden vil tage hele dyrtidsreguleringen“, siger Thomas Nielsen, og det har han egentlig ret i. Han mener, at de afgifter, der indgår i forliget, vil betyde nedgang i lønmodtagerens disponible realløn. „Det er også en årsag til, at vi ikke kan gå ind for forliget“, siger han, og han efterlyser, hvad der er blevet af den megen tale om udbyttedeling, ØD, virksomhedsdemokrati, eller hvad man vil kalde det. Det er alt sammen forsvundet ud i en kommissionsblå luft.

Socialistisk folkeparti har hele tiden — vi gjorde det før det forrige folketingsvalg, vi gjorde det før det sidste folketingsvalg — sagt nej til statsligt løndiktat over for lønarbejderne på arbejdsmarkedet. Det er en hævdvunden politik hos socialistisk folkeparti. I 1963, da den daværende socialdemokratisk-radikale regering kom med et forslag om direkte indgreb, stemte vi imod det pågældende afsnit af den såkaldte helhedsløsning. Regeringen har hele tiden vidst, hvor den havde socialistisk folkeparti, når det drejede sig om tanker om et sådant tvangs-diktat over for lønarbejderne. Hvis lønarbejderne selv ved egen fri vilje finder ud af, at der her i dette folketing er ført en så god politik, at man ikke har brug for så store lønforbedringer, som man måske ellers havde tænkt sig, hvis de gennem egne frie urafstemninger finder ud af det, så er det i orden, men det må være deres egen sag at finde ud af det. Og hvis de kommer til det modsatte resultat, så må man respektere, at de er kommet til det modsatte resultat.

Jeg ved ikke, om regeringen har haft ideer om, at socialistisk folkeparti kunne bringes til at ændre denne holdning. Vi har som sagt gjort det klart lige fra begyndelsen, at dette var vores holdning; vi har ikke

givet forhåbninger om, at det var en holdning, som stod til at ændre. Vi erkender fuldt ud, at den økonomiske situation er vanskelig; vi erkender, at byrder kan være nødvendige, det nægter vi ikke, men vi forlanger, at de fordeles på en anderledes social måde, end tilfældet er i det forlig, der her er lagt op til.

Vi stiller visse grundkrav til den økonomiske politik. For det første at den skal være demokratisk, og det vil sige, at man ikke må påtvinge arbejderne løsninger ovenfra. For det andet at den skal være langsigtet og ikke bare løse problemerne eller dårlig nok løse dem for et halvt år, så står man igen med hele bolesjajsen og skal begynde forfra. For det tredje at den må være beskæftigelsesfremmende, og virkelig beskæftigelsesfremmende, ikke bare ved nogle tilskud hist og her, men en omfattende indsats. Jeg kunne f. eks. pege på de muligheder, der ligger i en energipolitisk plan uden atomkraft for at få beskæftigelse i gang, og det har man da puslet lidt med, men gjort noget effektivt ved det har man endnu ikke. Og endelig forlanger vi, at den økonomiske politik må have et rigtigt socialt sigte. Det gælder også afgiftspolitikken, hvor man udmærket godt kan indbygge et socialt sigte i afgiftspolitikken.

Vi må erkende, at vi ikke finder nogen af disse elementer her. Vi beklager, at socialdemokratiet har manøvreret sig hen i en sådan situation, at det nu står her med et mindretal, som måske, måske ikke forbliver et mindretal, omkring et forlig, som ikke har det ringeste at gøre med det, som socialdemokratiet, som statsministeren, har stået for i politisk henseende igennem mange år.

Mest alvorligt finder vi dog at attentatet mod fagbevægelsen er. Hvis vi nu anden omgang i træk skal opleve et overenskomst-indgreb — og hr. Thomas Nielsen har sagt, at de 6 pct. anser han for at være for lidt, og så må der vel komme et indgreb, hvis ikke LO vil holde sig inden for de 6 pct., det er vel, hvad de radikale eller kristeligt folkeparti, hvad centrum-demokraterne venter, hr. Thomas Nielsen har altså sagt, at det kan man næppe gøre — så vil det sige, at vi to gange i træk får et overenskomst-indgreb. Det er ikke sket tidligere. Overenskomstindgreb har faktisk været sjældnere, end mange tror.